

til at lære noget, virkelig har lyst til at gå i krig med tingene, så mangler der ro.

Så er der én, to, tre ballademagere i hver eneste klasse, som ødelægger motivationen hos alle de andre, hvilket betyder, at man ikke lærer nok, og det betyder, at man ikke får nok ud af skolen. Den manglende koncentration hos eleverne forringer altså muligheden for undervisning og indlæring.

Det vil sige, at skoletimerne alt for mange steder udnyttes alt for dårligt. Og problemet er voksende. Der bliver flere og flere uopdragne, adfærdsvanskelige, forvirrede, uunderviselige og normløse børn i klasserne. Det er børn, som vi jo ved i dagens Danmark på en og samme tid er både forsømte og også forkælede.

Det kan være et symptom på den tid, vi lever i, men det betyder også, at den nye børnetype har tvunget skolens lærere til at fungere som reserveforældre med indskrænkede beføjelser. Og resultatet er altså, at en stigende del af lærernes tid ikke går med at undervise og engagere børnene, men med at opdrage. Og det er ene og alene forældrenes ansvar. Det er ikke lærernes ansvar.

Så vi mener altså, at der er et stort problem her, der skal tages fat på. Man kan ikke forvente, at en lærer kan løse alle problemerne, men at de elever, som kommer i skolen, er motiveret, at de er opdraget hjemmefra og har normerne og moralen i orden. Og her ligger løsningen jo altså først og fremmest i en forbedring af opdragelsen, og derfor skal der stilles krav til forældrene.

Men den anden del af det er, at man tager fat på de problemer, der er i skolen, stiller nogle basale krav til undervisningsforløbet, og at man tager fat i de elever, som ikke alene skaber problemer for alle de andre i klassen – det er jo heldigvis størstedelen, som er rolige – men også for dem selv.

Så vi har intet problem med fra Det Konservative Folkepartis side at støtte forslagsstillerens forslag til vedtagelse. Det tager fat om en stor del af problemet. Der er selvfølgelig også andre løsningsmodeller, det vil jeg godt give den socialdemokratiske ordfører ret i, men problemet er så stort, at der altså også er brug for relativt dramatiske metoder for at få løst problemet.

Anne Bastrup (SF):

For et par år siden så en af mine venner på nogle af mine unger, sådan 15-16-års-unger, der

havde fået besked på at rejse et telt, og når 15-16-års-unger har fået en pligt, så har de nogle utrolig langsomme bevægelser, og de falder meget tit i snak. En af mine venner så på det, og så sagde han de vise ord: Menneskeheden har kulmineret.

Jeg tror i og for sig, at alle vi voksne på et eller andet tidspunkt får den overvejelse, når vi betragter vores vidunderlige børn. Forfatterne til rapporten om urolige elever i folkeskolens almindelige klasser er selv inde på det. Selv de gamle egyptere var inde på tilsvarende overvejelser.

Og selv om vi ved, at problemerne ikke er så store, som hr. Frank Dahlgaard ynder at fremhæve, så er det ikke acceptabelt, hvis vi har børn i folkeskolen, der ikke trives. Vi skal fra alle sider sikre, at folkeskolen er i stand til at rumme og håndtere også de børn, som af den ene eller den anden grund ikke trives, og det uanset om de reagerer ved at lukke sig inde eller ved at vise aggressive tilbøjeligheder. Begge grupper skal vi nemlig tage vare på.

Ministeren er i sin tale inde på de initiativer, der er taget for at forhindre mobning. Det er godt, at vi har fået sat fokus på det problem, som givet er meget traumatisk for mange børn. Og for at der ikke skal være tvivl om, hvem der har ansvaret for at standse mobning samt for at tage forældreanmeldelser alvorligt, så vil jeg godt have, at ministeren her fra talerstolen klart slår fast, at det er skolelederen, der har ansvaret, selv om vi naturligvis alle ved, at løsningen af det konkrete problem er et fælles ansvar forældre, børn og lærere imellem, og selv om der næppe er nogen her i salen, der er i tvivl om, at SF mener, at udgangspunktet for at kunne få løst det og for at få gjort alle ansvarlige er, at elever og studerende bliver omfattet af noget, der ligner arbejdsmiljøloven.

Det er tilsvarende mit indtryk, at Uro-Nettet har vist sig som en duelig metode. Her ansvarliggøres de deltagende skoler og lærere, samtidig med at deres erfaringer kan bruges af andre. Og det er faktisk skuffende, at hr. Frank Dahlgaard slet ikke er opmærksom på, at det er lærerne, der tager fat; Det er ikke nogle konsulenter, der kommer fra oven med den store pegefinger.

Spørgsmålet er imidlertid, om ikke nogle af de urolige børn bliver urolige, fordi de undervisningsmetoder, de udsættes for, ikke er optimale. »Folkeskolen år 2000« har sat en lang række projekter i gang, og i SF forventer vi os